

Világjárók – kérdések vendégposztolóknak

Az alábbi kérdések között nyugodtan mazsolázz! Ha valamire nem szeretnél, akkor ne válaszolj, de ha olyan dolgot is leírnál, amire itt nem kérdezőnk rá, nyugodtan bővítsd a kérdések körét!

1. Röviden mutakozz be kérlek!

Boros Vazul vagyok, 37 éves, házas, egy kislány édesapja.

2. Hova jártál egyetemre, milyen végzettséged van, és hol dolgoztál Magyarországon?

A BME Építőmérnöki Karán végeztem szerkezetépítő szakirányon 2008-ban. Elvégeztem a Magas- és Mélyépítést is főszakirányként, de Hídépítést csak úgy mond kedvtelésből melléknek, mivel úgy gondoltam, arra valószínűleg nem nagyon lesz szükségem. Hát nem pont így alakult.

Ezen felül 2016-tól 2019-ig elvégeztem egy MBA képzést is a FOM nevű felnőttképzésre szakosodott német főiskolán, mert úgy éreztem, hogy a munkám során egyre többet kell közgazdasági ill. menedzsment témákkal foglalkozzak.

Magyarországon – diákmunkát kivéve – sohasem dolgoztam.

3. Mikor költöztél külföldre, és mi volt a fő motivációd?

Már az egyetem után egyből a Stuttgarti Egyetemre mentem doktorálni. Korábban ott végeztem egy félét Erasmus ösztöndíjjal és nagyon megtetszett a légkör. Főleg az volt szimpatikus, hogy a doktori témákat jellemzően nem úgy választják ki, hogy egy professzor kitalál valami szerinte érdekes feladatot a saját kutatási területén. Ehelyett inkább a tanszék elnyer egy összeget arra, hogy egy bizonyos témában elvégezzen egy kutatást és ehhez keres magának munkatársakat. Így a téma általában nagyobb gyakorlati haszonnal bír, hiszen valaki hajlandó fizetni érte és természetesen a doktoranduszt is rendesen megfizetik. Ennek egy további előnye, hogy valós határidők vannak, így nem nagyon lehet elvesztegetni az időt. Mivel gyerekkoromban korábban már 5 évig éltem Németországban, a nyelv sem jelentett különösebb problémát.

4. Mennyire volt könnyű/nehéz elhelyezkedni, mennyi időbe telt?

Könnyű volt elhelyezkedni, egy másik tanszékre is kaptam állásajánlatot, de végül ez a pozíció szimpatikusabb volt. De a doktori után, az egyetemen kívül sem volt nehéz munkát találni. Végül is abban a cégben kezdtem el dolgozni, ahol az egyetemi témavezetőm az egyik ügyvezető, de más tervező irodába is beadtam a jelentkezésemet és onnan is pozitív visszajelzést kaptam. Általánosságban elmondható, hogy Németországban nagyon keresettek a jó építőmérnökök, a mi cégünk is folyamatosan keresi az új alkalmazottakat.

5. Hogy néz ki egy átlagos munkanapod?

Egy átlagos napom nem hiszem, hogy nagyban különbözne egy magyarországi tervező napjától. Nagyjából 8:00 és 9:00 között megyek be az irodába, miután a kislányomat elvittem a bölcsődébe. Általában valamilyen statikai számításra vagy tervdokumentáción dolgozom, de gyakoriak a telefonhívások vagy kérdések az ügyfelektől, kollégáktól, amelyek ezt megszakítják. Délben van kb. egy fél óra ebédszünet, amikor a kollégákkal közösen ebédelünk és olyan 17:00 és 19:00 között végzek. Persze sok olyan nap is van, ami egészen más, gyakran kell részt vegyek

megbeszéléseken megbízókkal vagy építészekkel és sokszor megyünk ki építkezésekre is ellenőrizni, hogy a terveknek megfelelően zajlik-e a kivitelezés. Persze a járványhelyzet óta a megbeszélések ritkultak ill. gyakran videókonferenciaként zajlanak.

6. Mi az, amiben a legnagyobb különbség van az ottani és a magyar munkahelyed között?

-

7. Mi az, ami a jelenlegi munkahelyeden jobban vagy rosszabbul működik? (munkaszervezés, feladatok, légkör, kollégák, bármi)

-

8. Mennyi kávéat iszol meg egy nap?

Jellemzően kettőt a munkahelyen és egy harmadikat otthon.

9. A piszkos anyagiak. Azon a területen, ahol Te dolgozol, a Te tapasztalatoddal egy mérnök milyen fizetést tud hazavinni?

Azt hiszem az én helyzetem nem mondható reprezentatívnak. De statisztikák alapján Németországban egy tervezőmérnök 48.000 €-t keres évente átlagosan. Ez a kivitelezésben vagy nagyobb cégeknél lehet több is. Ennek az összegnek hozzávetőleg a felét viszik el az adók és járulékok.

10. Ez a fizetés mire elég a kinti élethez?

A mérnöki fizetésből jól meg lehet élni. Az élelmiszerek azonos árban vannak mint Magyarországon, az elektronikai cikkek még gyakran olcsóbbak is. Ami drágább az az ingatlan ill. a lakbér és a szolgáltatások (étterem, fodrász, szerelők stb.).

11. Mit volt a legkönnyebb és a legnehezebb megszokni?

Ami nekem nagyon szimpatikus a német rendszerben az az, hogy a szabályok alapvetően sokkal kevésbé szigorúak mint Magyarországon, de cserébe (majdnem) mindenki betartja őket. Gondolok itt pl. a közlekedésre (autópályán gyakran nincs sebességkorlát, egy sör után még szabad vezetni) vagy az adózásra (egyszerű önbevallásra épülő szabályok). Ezt könnyű volt megszokni.

Amit nehéz megszokni, hogy a németek általában sokkal kevésbé közvetlenek, mint mi magyarok, nagyon zárkóztak. Ezt gyakorlatilag úgy oldottuk meg, hogy a baráti körünk nagyrészt más külföldiekből áll.

12. Mi volt a legfurább/legviccesebb céges előírás, amivel (valaha) találkozta?

Ez ugyan nem céges, de egy olyan előírás, amivel a mai napig nehezen tudok megbarátkozni: a sváboknál hagyomány az úgynevezett „Kehrwoche”. Mindenkinek hetente egyszer fel kell sepernie az utcát, a leveleket a ház előtt. Társasházakban, mint amiben mi lakunk, van egy naptár, hogy mikor ki a „hetes”. Ha egyszer kihagyod (velem például egy maraton után történt meg) vagy véletlen elfelejtet, akkor a szomszédok udvariasan, de határozottan reklamálnak.

13. A munkáddal kapcsolatban mire vagy a legbüszkébb?

Persze mindig nagy öröm, amikor hosszú tervezés után megépül egy nagyobb épület vagy híd. De van egy-két ötletes megoldás, amit a kollégáimmal hidak megereősítésére dolgoztunk ki, amire valóban kicsit büszke vagyok. Itt tényleg ki kellett találni valami új megoldást, hogy a szóban forgó hidat ne kelljen idő előtt lezárni. Az egyik esetben a feszítőpázmák toldásait kellett

tehermentesíteni, mert fennállt a veszélye a fáradási tönkremenetelnek. Ezt úgy oldottuk meg, hogy gémeskút szerű tornyokat helyeztünk el a híd alatt, ami egy ellensúly segítségével a megfelelő helyen egy függőleges felfelé irányuló erővel hat a hídszerkezetre.

14. Milyen tanácsot adnál annak, aki világot szeretne látni, és a szakmájában akar elhelyezkedni?

Szerintem érdemes rögtön az egyetem után világot látni, amikor még kevesebb a kötöttség. A doktori végén két évet éltem Egyiptomban, Kairóban. A German University in Cairo (GUC) oktatója voltam először mint tanársegéd, később mint előadó. Nagyon nagy élmény volt számomra ez az időszak, közelről ismerhettem meg egy egészen más kultúrát és emellett még megtanultam bűvárnodni is.

Sajnos azt tapasztaltam, hogy tervező mérnökként nem könnyű két hétnél tovább elutazni, mert közben nem állhatnak le a projektek. Ezért még a kislányunk születése előtt a feleségemmel kivettünk három hónap fizetés nélküli szabadságot és 80 nap alatt egyszer megkerültük a földet. Így tudtunk eljutni olyan helyekre mint Ausztrália, Új-Zéland vagy épp a Húsvét-sziget, ahová

máskülönben már csak a repülőút is két-két napig tart. Ez egy olyan élmény volt számunkra amiből azóta is táplálkozunk.

15. Mi az a segédlet/egyetemi jegyzet, amely országhatárokon átívelően segített Téged?

Bölcskei/Orosz: Faltartók, Héjjak; Márkus: Körszimmetrikus szerkezetek elmélete és számítása;
Palotás: Mérnöki kézikönyv

16. Mi az, ami nagyon hiányzik itthonról, és mi az, ami nagyon nem? (nem feltétlenül szakmai, bármi lehet)

A magyar kenyér. A többi termék, ami jól eltartható (bor, kolbász, szalámi, pirosarany, Pilóta keksz, Nógrádi ropi stb.) könnyen importálható elegendő mennyiségben.

Ami nagyon nem hiányzik az az, ahogy otthon a politika mindenhol megjelenik a szakmában és a mindennapokban egyaránt. Itt az az érzésem, hogy a közbeszerzések nem politikai alapon dőlnek el és a pártok sem alkotnak politikai székértáborokat (mikor lehetne Magyarországon egy nagykoalíció?).

17. Ha visszarepülnél az időben és újra dönthetnél, hogy kimész, vagy maradsz, hogy döntenél?

Biztosan kijönnék újra. Hogy pont Németországba jönnék-e, azon már lehet hogy inkább elgondolkoznék, de nem azért mert megbántam volna, hanem mert időközben megismertem sok másik szintén vonzó országot.

18. Ha lenne egy időgéped, akkor melyik korban lennél szívesen mérnök?

Ez egy jó kérdés. Talán mint vasbetonos hidász a XX. század második fele lenne a legérdekesebb. Már kezdik ismerni a feszített vasbetont és a II. világháború után rengeteg hidat kell újra felépíteni. Ráadásul kevesebb a bürokrácia és jogi kötöttség és sokkal problémaorientáltabban lehetett dolgozni.

19. Kolbászból van a kerítés?

Igen, de Magyarországról kell hozni 😊.

20. Tervezed, hogy visszatérsz Magyarországra?

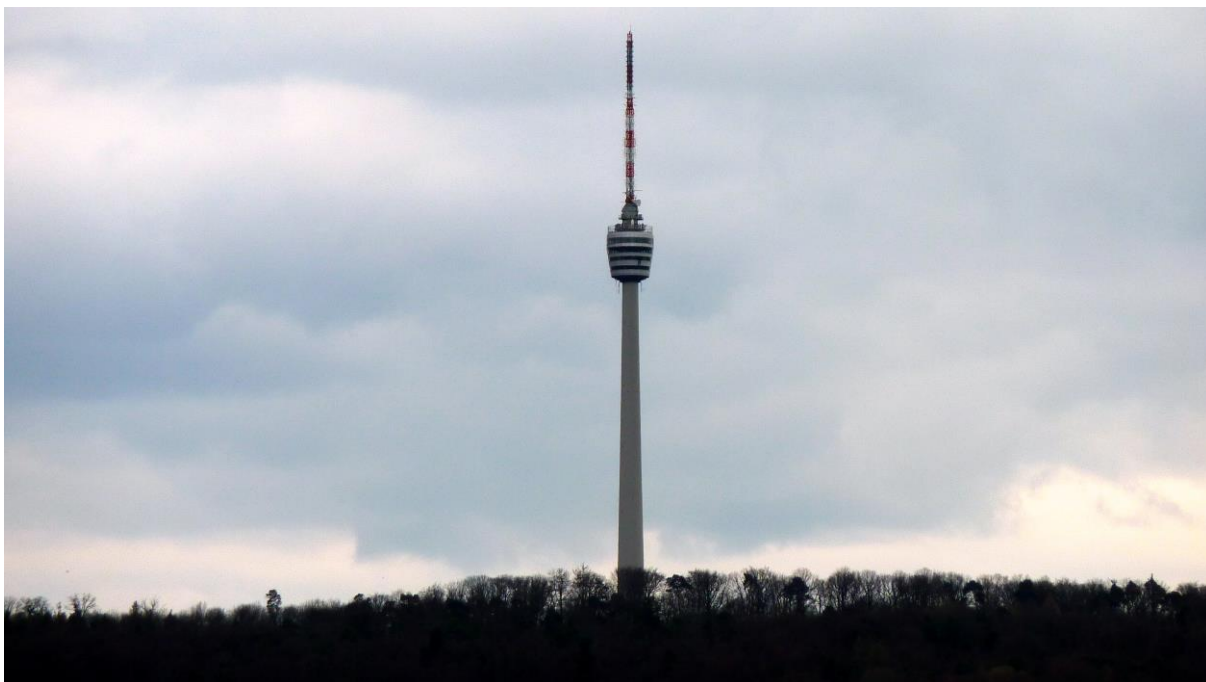
Talán az lenne a helyes szóhasználat, hogy ábrándozunk róla. A feleségem erdélyi magyar, de érdekes módon itt ismerkedtünk meg Stuttgartban. Mindig amikor otthon vagyunk akár Magyarországon, akár Erdélyben elgondolkozunk, hogy milyen jó is lenne hazaköltözni. De csakhamar megállapítjuk, hogy elsősorban szakmai téren (ő nőgyógyász) itt sokkal nagyobb lehetőségeink vannak. De szívesen költöznénk közelebb, mondjuk Ausztriába és bár ez még messze van, de jól el tudnám képezlni, hogy nyugdíjas korunkra hazaköltözünk.

Egy nagyobb magasépítési projektem: a vörös épületet felújítják ill. átépítik, a háttérben a fehér épület egy újonnan épült szárny, előtt pedig egy új öszvérszerkezetű parkolóház látható még építés közben.

Az első híd amit én terveztem.

Stuttgartban épült a világ első vasbeton szerkezetű tévétornya. A konyha ablakból pont rálátunk.

A müncheni Olimpiaparkba szinte minden évben ellátogatunk valamilyen okból, de minden alkalommal újra le tud nyűgözni.

Az Ulrich Müther tervezte (eredetileg a vízi mentőknek szánt) kilátó torony Rügen szigetén. Külsős előadóként a vasbeton héjjak tárgyat oktatom és folyamatosan keresem az ehhez hasonló szép példákat.

Egyiptomban természetesen minden vendégekkel el kellett menni a piramisokhoz, de mindig szívesen mentem, mert mindig felfedeztünk valami újabb érdekességet.

Egy gyönyörű kirándulók hely Szászországban a „Basteibrücke” avagy Bástyahíd és környéke.